

GELU ARCADIE MURARIU

Publicist, SUA

**„Un învățător al Legii
s-a sculat să ispitească
pe Isus și I-a zis:
„Învățătorule, ce să
fac ca să moștenesc
viața veșnică?”**

Isus i-a zis:

**„Ce este scris in Lege?
Cum citești în ea?”
El a răspuns: „Să
iubești pe Domnul,
Dumnezeul tău, cu
toată inima ta, cu tot
sufletul tău, cu toată
puterea ta și cu tot
cugetul tău; și pe
aproapele tău ca pe
tine însuți.”**

**„Bine ai răspuns” i-a
zis Isus „fă așa, și vei
avea viața veșnică.”
Dar el, care vroia să se
indreptă-țească, i-a zis
lui Isus: „Și cine este
aproapele meu?”**

Luca 10.25-29

Cine este aproapele meu?

Mare parte din interpretii pildei samariteanului milos (Luca 10.25-37) aruncă blamul în cărca preotului și a levitului, și pe bună dreptate; ei au trecut mai departe cu indiferență, ocolind victima tâlharilor. Numai că abordarea care blamează pe alții, ne lasă pe noi fără lecția de învățat. Stins de mult în negura veacurilor, contextul culorii locale pare să lase pilda fără relevanță pentru oamenii religioși ai secolului al 21-lea. Tu nu ești preot, eu nu sunt levit și el nu este samaritean. Cei trei călători sunt identificați în termeni religioși sau etnici, dar niciunul din aceste criterii nu se aplică la noi. Pilda, însă, a fost adresată tuturor credincioșilor, până la sfârșitul veacurilor.

Excluzând din datele pildei pe cei trei protagoniști, rămâne părăsit pe drumul Ierihonului omul jefuit, bătut, aproape mort. Poate că nu întâmplător acesta din urmă este identificat, simplu și universal, doar ca „un om” (Luca 10:30). El singur a „supraviețuit”, prin cele 20 de veacuri trecute, o întrupare vie a nevoii umane atotprezente, indiferent de apartenența etnică, de culoarea pielii, de poziția pe scara aspirațiilor umane.

În mod corect, cărturarul a citat din Lege esența cerințelor ei, adică a iubi pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuți. Religia fără substanță a preotului, a levitului și a cărturarului (să ne includem oare

și pe noi?) se laudă că iubește pe Dumnezeu cu o iubire declarată în cuvinte, în forme, în tradiții, în ritualuri și în fidelitate denominatională, dar se dovedește falimentară în a face pentru aproapele lui singurul lucru care conține în ceasul nevoii sale. Pot ei pretinde iubire pentru Dumnezeu, fără a fi demascați ca fățarnici, „căci cine nu iubește pe frațele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” (1 Ioan 4:20). Simplitatea concluziei apostolului Ioan este dezarmantă; cele două porunci citate de cărturar nu pot fi separate, căci „cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe aproapele său”.

Apostolul Iacov, la rândul său, cheltuiește o bună parte a epistolei sale argumentând aspectul practic al credinței, care se exprimă pe sine prin fapte și ridică a doua poruncă citată de cărturar la nivel de Lege împărătească, adică „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Iacov 2:8). Tot el rezumă într-un singur verset faptele religiei autentice, curată și neîntinată, care este împlinită „înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru”, dar practică având în vedere „pe orfani și pe văduve”; aceștia din urmă reprezentând obiectul dragostei creștine (1:27).

Dar să ne transpunem pe noi înșine în datele pildei, coborând pe drumul Ierihonului. Uităm de preot și de levit, chiar și de samaritean, căci porunca iubirii ni se adresează direct. Ar fi inutil să recurgem la subterfugii, interpretări și justificări, ca învățătorul Legii. Cuvintele lui Isus sunt clare